

Sagsnummer:	41	Navn:	Mihaiu Maria
Alder:		Ansøgt om:	
		Ansøgt om	
		Bevilget apr. 2015	Medicinhjælp + seng
		Bevilget sep. 2015	Medicinhjælp
		Bevilget apr. 2016	Medicin- og madhjælp
		September 2016	DØD
		Sagsfremstilling:	
	<p>April 2015</p> <p>Maria er en ny sag - og sikken en sag. Vi besøger Maria i hendes hus - et ok hus, som hendes mand har bygget. Maria er blevet enke for 2 uger siden, hendes mand døde af kræft i maven. Hun er sigøjner og søster til Timi. Hun viser os hendes mave og det er ikke for sarte sjæle. Der er en stor rød plamage lige over navlen og i midten af den et hul, hvor det løber ud med betændelse. I kanten af plamagen sidder der skorper af størknet betændelse. Maria fortæller at hun er blevet opereret 11 gang i maven - første gang for 16 år siden. Hun har ret til at komme på hospitalet 7 dage om måneden - 7 dage hvor hospitalet hver dag renses hendes sår. Derefter sender de hende hjem med en recept på medicin, som hun ikke har råd til fordi hun er på socialhjælp. Maria har ingen strøm, den har store Vilma lukket for. Hun har ingen vand, det skal hentes oppe på bakken. Hun har heller ikke mere brænde. Hun er bange for mørket i huset og hun er bange for at sove i den seng hendes mand døde i. Vi finder en masse stearinlys til hende og en gammel hospitals seng. Vi sætter alt ind på at prøve at hjælpe Maria. Hun får et beløb pr. måned til vi kommer igen, og håber at den konstante behandling de næste 5 måneder vil hjælpe hende.</p>		
September 2015	<p>Det var med stor spænding at vi besøgte Maria. Vi satsede så stort sidste gang i håbet om at få Maria rask. Men da vi så hende var vi ikke i tvivl om, at det desværre ikke var gået som vi håbede. Hun gik helt sammen krøbet, og da vi kom brød hun totalt sammen. Hun har passet sine hospitals besøg og fået købt sin medicin, det har vi kvitteringer på. Men da hun viser os sin mave er der ingen tvivl om, at det har bredt sig, jeg er næsten 100 % sikker på, at det er stafylokokker, både min mor og jeg har set noget lignende på min far. Nu er det ikke kun Marias mave, albuen på hendes højre arm er et stort sår, og på hendes højre hånd er der begyndende pletter. Et par dage efter vores første besøg er vi tilbage hos hende igen. Første gang tog vi et billede af hendes mave - et billede som jeg nok skal skåne jer for, og da vi sammenligner billedet med den nuværende</p>		

	<p>situation, kan vi se det breder sig med lynets hast. Der er nu også kommet pletter på den venstre hånd.</p> <p>Vi foreslår Maria at hun skal se at komme af sted til lægen igen - det bliver ikke ved med at gå.</p> <p>Maria har et stort ønske om at få strøm i huset. Hun fortæller at det er svært at rense såret om aftenen fordi hun ikke har noget ordenligt lys. Vi tilbyder hende at snakke med borgmesteren om det, og dette siger hun ja til. Desværre siger borgmesteren nej til at hjælpe, med den begrundelse, at hvis han siger ja til Maria kommer der 20 andre. Vi må tage plan B i brug - vi kører til Targu Mures og køber en camping lampe til hende og en stak batterier. Vi beder hende spare lidt på batterierne for de holder jo ikke evigt.</p> <p>Hun spørger efter flere stearinlys, og det får vi også tryllet frem. Marias ovn har det heller ikke så godt; men her må vi melde pas - der er ikke flere penge at gøre godt med.</p> <p>Sagen Maria er super svær. Hun har så meget brug for at blive holdt om, så meget brug for menneskelig omsorg. Hun får det hun har brug for, vi krammer og vi holder i hånden; men jeg må ærligt indrømme at oppe i mit lille hoved ringer nogle meget store alarmklokker. Husk nu at vi også skal passe på os selv, et sår på en af vores hænder kan få fatale følger for os, her midt i dette bakterie helvede.</p> <p>Jeg har tænkt meget over det - jeg tror at vi i fremtiden ikke kun skal have sprit i tasken, men også gummihandsker. Jeg hader tanken det virker så koldt - men vi må også tænke på os selv.</p> <p>Jeg er ikke læge ej hellere sygeplejerske; men jeg tror desværre at infektionen i Marias krop er ved at vinde, ud over at det ser mere og mere grimt ud, så har hun også tabt sig rigtigt mange kilo siden april.</p> <p>Selv om Maria koster rigtigt mange penge, så beslutter vi os for at er det de penge der skal til for i det mindste at prøve at redde hendes liv, så er det det vi gør.</p>
April 2016	<p>Få dage efter vi er kommet, kommer der besked fra Maria. Hun beder os komme for hun er rigtig skidt. Hun ser meget skidt ud, har tabt sig og kan ikke rette kroppen ud og så, ja undskyld mig, så lugter hun så forfærdeligt. Jeg kan ikke rigtigt finde ud af hvad det er hun lugter af, men da hun løfter op i blusen så jeg kan kigge på hendes sår, er det lige før jeg går i gulvet, der er ingen tvivl lugten kommer fra hullet i maven. Det er virkelig slemt, flere af os trænger til at komme ud og kaste op. Vi får Maria på hospitalet. De er ikke så søde ved hende, men med lidt penge under bordet, ender det med, at Maria bliver behandlet godt. Hun får taget en masse blodprøver. Det ser ikke for godt ud, 16 ud af 27 prøver er dårlige.</p> <p>I de dage Maria er indlagt får hun 4 poser blod, hvilket man tydeligt kan se, hun kvikker gevaldigt op.</p>

	<p>De vil gerne lave en gastroskopi på hende, så de kan se hvad der sker nede i hendes mave, men hun siger nej. Hun prøvede det for 10 år siden og der så hun en medpatient dø under undersøgelsen. Vi prøver meget bestemt at forklare hende, at det er nødvendigt at hun får foretaget undersøgelsen, for ellers er hun helt sikker på at dø. Det er kun et spørgsmål om tid, for blodet forsvinder næsten lige så hurtigt som de putter det ind. Maria lover mig at hun nok skal få det gjort.</p> <p>Efter vi er kommet hjem, har jeg fået at vide, at Maria igen er rigtig skidt, hun har brug for blod igen.</p> <p>Hun har ikke fået foretaget gastroskopien endnu. Dette gør mig rigtig gal, vi har på denne tur sat ALT ind på at redde hendes liv, og så tør hun ikke tage dette sidst skridt. Hvorfor kan hun ikke forstå, at chancen for at dø under gastroskopien er næsten ikke eksisterende, mens chancen for at dø af sin sygdom er meget tæt på 100%.</p> <p>Jeg har fået oplyst, at hun ikke køber sin medicin, og jeg er bange for, at hendes søn er begyndt at bruge hendes penge, så derfor har jeg måtte tage en drastisk beslutning og bedt Mihaj om at skære ned på hendes hjælp, så hun kun får hjælp til mad. Vælger hun at tage på hospitalet, og begynder at tage sin medicin, får hun naturligvis hjælp til dette.</p>
September 2016	<p>Det er med dyb dyb sorg, at jeg i går modtog beskeden om at Maria M. er gået bort.</p> <p>Kære Maria</p> <p>Jeg kan slet ikke finde de rigtige ord.</p> <p>Måske er det sådan, at når man bliver lukket ind i et meget sygt menneskes liv, så opstår der et helt specielt bånd. Et bånd som er så svært at forklare andre.</p> <p>Vi har kæmpet så meget sammen, du for at overleve, jeg/vi for at give dig de bedste muligheder for at vinde denne kamp. Men i går tabte vi alle sammen, i går kunne din krop ikke mere.</p> <p>Det gør mig så ondt Maria, jeg er virkelig ked af det, men også frustreret. Frustreret over, at du skulle ende dine dage på hospitalet, hvor du blev behandlet som et andenrangs menneske. Jeg ville så gerne have været der for dig, bare denne sidste gang, have holdt din hånd og nusset din kind.</p> <p>Jeg ved, at du satte meget stor pris på det arbejde vi gør i Bagaciu, især den behandling du selv fik. Jeg ved at du så os som den klippe du kunne læne dig op ad. Jeg ved også, at du satte meget stor pris på den kærlighed og omsorg som vi gav dig, en omsorg og kærlighed som man slet ikke kunne lade være med at give dig.</p>

Jeg kan huske din taknemmelighed, da vi tog billeder af din mave og fik Kasper og Cheme til at kigge på dem, tænk at en dansk sygeplejerske og en dansk læge interesserede sig for lille dig.

Jeg har altid respekteret dig, hver dag i 16 år, har du trods din sygdom, tappert kæmpet for at give din familie et godt liv, og den kamp vandt du.

Lille Maria, jeg elsker dig af hele mit hjerte og jeg vil altid savne dig. Om ikke så mange dage vil jeg komme og besøge dig igen, det bliver nok det sværeste besøg, jeg nogen sinde har været på i alle årene i Bagaciu.

Jeg håber, at de behandler dig godt der hvor du er nu, at de ikke kigger på hudfarve og overbevisning, jeg håber de ser den Maria jeg kender og at de behandler dig med kærlighed og respekt.

Sov sødt min ven, jeg savner dig så det gør ondt.

Kærlig hilsen

Laila